

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **K. D.**, t. č. neznámého pobytu, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2018, č. j. 4 A 63/2018 – 47,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 968 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení nese stát.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 27. 6. 2018, č. j. KRPA-240409-13/ČJ-2018-000022, rozhodla o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), za účelem správního vyhoštění, neboť žalobce nevycestoval z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobou, který ji rozsudkem ze dne 27. 9. 2018, č. j. 4 A 63/2018 – 47, jako nedůvodnou zamítl.

[3] Městský soud se zabýval tím, zda žalovaná dostatečným způsobem zvažila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování namísto zajištění žalobce, neboť to bylo stěžejním žalobním argumentem proti napadenému správnímu rozhodnutí. Dospěl přitom k závěru, že žalovaná se dostatečně a přezkoumatelně vypořádala s nutností zajištění žalobce a přihlédla k individuálním okolnostem jeho případu. Dle názoru městského soudu žalobce s ohledem na své dosavadní jednání neposkytoval záruku umožňující uplatnění zvláštních opatření. Finančními prostředky ke složení finanční záruky žalobce nedisponoval a možnost aplikace zvláštního opatření formou zdržování se na určité adrese a hlášení na policii žalovaná vyloučila s poukazem na předešlé jednání žalobce, který se dopouštěl protiprávního jednání a nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud uzavřel, že v žalobcově situaci nenalezl žádné okolnosti, které by jej odlišovaly od jiných osob, které jsou zajištěny podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Uložení mírnějších donucovacích opatření by se v jeho případě míjelo účinkem.

[4] Závěrem městský soud nepřistoupil ani na argumentaci žalobce, podle níž se fakticky neseznámil s rozhodnutím o správním vyhoštění a nebyl si tak vědom, že již nemůže na území České republiky pobývat. Městský soud k tomu uvedl, že žalobce byl povinen se aktivně zajímat o svou pobytovou situaci a střezit, zda pobývá v ČR oprávněně. Žalobce však evidentně nejevil o řízení o správním vyhoštění zájem, což vyplývá z toho, že na adrese pobytu neměl označenou schránku a neučinil žádné kroky ke zjištění svého aktuálního pobytového statusu. Městský soud v tomto směru upozornil na to, že rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo vykonatelnosti již dne 2. 1. 2018, přičemž neoprávněný pobyt žalobce v ČR vyšel najevo až při policejní kontrole dne 27. 6. 2018.

[5] Proti výroku I. rozsudku městského soudu, jímž byla žaloba zamítnuta, brojí žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[6] Stěžovatel považuje úvahy městského soudu o nemožnosti uložení zvláštních opatření za nepřijatelné. Soud se totiž fakticky přihlásil k závěru, že nedbalostní jednání stěžovatele spočívající v nedostatečném zájmu o legálnost pobytu v ČR ospravedlňuje jeho zajištění, aniž by byla dána možnost uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování. Takový paušalizovaný přístup stěžovatel odmítá. Nezpochybňuje, že na území ČR pobýval nelegálně, avšak tohoto jednání se dopustil toliko z nedbalosti, nikoli úmyslně. Tuto okolnost žalovaná nereflektovala. Nedbalostní jednání není dostatečně silným argumentem pro odmítnutí aplikace alternativních opatření nahrazujících institut zajištění. Stěžovatel k tomu cituje judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývala smyslem právní úpravy zvláštních opatření za účelem vycestování.

[7] Stěžovatel je dále toho názoru, že v případech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců nelze připustit jakékoliv paušalizované rozhodování. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, výslovně odmítl rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž je u cizinců, kteří po pravomocném

pokračování

rozhodnutí o vyhoštění z území ČR nevycestovali, fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření. Právě stěžovatel je osobou, u níž nelze konstatovat nemožnost uložení zvláštních opatření, a to pro jeho zjevnou nevědomost o protiprávním pobytu v ČR a z důvodu jeho snahy o řádnou spolupráci s žalovanou v průběhu správního řízení. Žalovaná i městský soud však přistoupili k osobě stěžovatele nesprávně a jejich rozhodnutí tak nemohou obstát.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Jádrem sporu je v daném případě to, zda u stěžovatele postačovalo namísto zajištění uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že v obecné rovině souhlasí se stěžovatelem, že v takových případech není možné postupovat paušálně. Ze stěžovatelem zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38 (publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vyplývá, že „[d]ůvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“

[12] Z rozhodnutí žalované však nevyplývá, že by k případu stěžovatele přistupovala paušálně. Naopak žalovaná se – jak správně podotknul i městský soud v napadeném rozsudku – zabývala zjištěnými okolnostmi a hodnotila dosavadní chování stěžovatele ve vztahu k možnosti uložení zvláštních opatření. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zásadou individualizace a její rozhodnutí není v tomto směru nepřipustně paušalizující či dokonce nepřezkoumatelné. Žalovaná (a posléze i městský soud) poukázala na konkrétní jednání stěžovatele a konkrétní okolnosti dané věci, na jejichž základě nebylo možno dospět k závěru o vhodnosti uložení zvláštních opatření namísto aplikace institutu zajištění.

[13] Stěžovatel namítá, že mu nebylo doručeno rozhodnutí o správním vyhoštění a v této souvislosti vyzdvihuje, že na území ČR pobýval nelegálně toliko z nedbalosti. Nejvyšší správní soud k tomu především konstatuje, že stěžovatel opomíná, že problémy s doručováním si způsobil především sám, neboť na adrese pobytu si doručované písemnosti nevyzvedával, respektive si zde neoznačil poštovní schránku (viz protokol

o podání vysvětlení ze dne 27. 6. 2018, ve správním spise založený na č. l. 12). Městský soud také v tomto ohledu správně podotknul, že rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele se stalo vykonatelným dne 2. 1. 2018. Stěžovatel byl zajištěn při policejní hlídce až dne 27. 6. 2018, je tedy očividné, že svou pobytovou situaci řadu měsíců nijak neřešil a o výsledek řízení o správním vyhoštění se nezajímal. Nemůže se proto nyní dovolávat toho, že o protiprávnosti svého pobytu v ČR nevěděl. V tomto světle také Nejvyšší správní soud hodnotí stěžovatelovo tvrzení o řádné spolupráci s žalovanou. Je zřejmé, že stěžovatel neučinil žádné kroky k tomu, aby v souladu s právními předpisy legalizoval svůj pobyt v ČR, případně odcestoval do vlasti, jak mu ukládalo vykonatelné správní rozhodnutí. Stěžovatel ostatně ani nic takového v průběhu řízení netvrdil. Bez významu není též ani to, že důvodem vyhoštění stěžovatele byl jeho předchozí neoprávněný pobyt na území ČR minimálně v období ode dne 21. 10. 2015 do dne 9. 3. 2016 (viz rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 20. 11. 2017, č. j. KRPA-94885-46/ČJ-2016-000022, ve správním spise založené na č. l. 6).

[14] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal pochybení v postupu městského soudu, který v návaznosti na žalobní argumentaci řádně přezkoumal závěry žalované ohledně možnosti uložení zvláštních opatření a s těmito závěry se následně ztotožnil. V podrobnostech kasační soud odkazuje zejména na odstavce 15 až 21 napadeného rozsudku.

[15] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měla procesně úspěšná žalovaná, které však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec její úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto rozsudku).

[17] Městský soud usnesením ze dne 4. 9. 2018, č. j. 4 A 63/2018 – 31, ustanovil stěžovateli jako opatrovníka Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, neboť stěžovatel byl dne 17. 7. 2018 letecky vyhoštěn do země původu a soudu se nepodařilo doručit písemnost na známou adresu v cizině. Za dané situace musí Nejvyšší správní soud dále rozhodnout o odměně ustanoveného opatrovníka. Ze spisu vyplývá, že opatrovník ve věci učinil jeden úkon právní služby, a to sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); dále jen „advokátní tarif“]. Za něj mu náleží odměna podle § 9 odst. 5 advokátního tarifu, ve spojení s § 7 bodem 2. advokátního tarifu ve výši 500 Kč. K tomuto úkonu se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 300 Kč. Ustanovený opatrovník doložil, že je plátcem DPH, proto mu výše odměny byla navýšena o 168 Kč. Opatrovníkovi stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 968 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady

pokračování

zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.; viz výrok III. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu